

ЕМОТИВНА ЛЕКСИКА В ХУДОЖНІХ І НАУКОВИХ ТЕКСТАХ ЯК ОЗНАКА ІНДИВІДУАЛЬНО-АВТОРСЬКОГО СТИЛЮ АГАТАНГЕЛА КРИМСЬКОГО

Стельмах Б.В.

Східноєвропейський національний університет імені Лесі Українки

У статті йдеться про використання А. Ю. Кримським емоційно забарвленої лексики в художніх і наукових текстах, що є характерною ознакою його індивідуального стилю. Зокрема, увагу зосереджено на лексемах, утворених за допомогою демінутивів із відтінком зменшеності, пестливості, голубливості та згрубілості, що є відображенням мовної картини світу українців в індивідуальній мовотворчості письменника й науковця. Окрему групу складають старослов'янськи і слова, типові для конфесійного стилю, які надають контексту емоційної піднесеності або іронічності. Стаття є спробою показати, що індивідуальний стиль – це не лише сфера літературознавчих студій. Домінантні ознаки національно-мовної та індивідуально-авторської картин світу виявляються в текстах різних функційних стилів.

Ключові слова: функційний стиль, індивідуальний стиль, текст, мовна картина світу, емотивна лексика.

Постановка проблеми. Для сучасної лінгвістики проблема розмежування мовних стилів є завданням непротим. Одна з головних причин полягає в історичному факторі. Як зазначав В.В. Виноградов, «структурні особливості мовних стилів, кількісні, а тим більше якісні відмінності між ними, їх склад історично змінюються і різноманітні в різні епохи розвитку національної літературної мови» [1, с. 7]. Наприклад, риси, які були характерні науковим текстам 18-19 століть, з точки зору сучасної стилістичної норми сприймаються як відхилення.

Ще однією причиною виникнення труднощів у розрізненні функційних стилів мови є відсутність чітко визначених стильових меж, оскільки стилі перебувають у постійному русі і взаємодії [9, с. 18]. Інакше кажучи, частина мовних одиниць, які спочатку визначали тільки один стиль, протягом історичного розвитку мови «перекочувували» в інші стилі, набуваючи нового забарвлення або статус міжстильових коштів (процес стильової інтеграції [8, с. 11]).

Залежно від специфіки стилю здійснюється і конкретне висловлювання, визначається рівень авторської свободи. Однак, щоб сказати щось нове, передати відомий тільки окремому індивіду світу, потрібно подолати традиційний спосіб мислення, а значить – і висловлювання [3, с. 86].

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Проблема стилю, його жанрових особливостей неодноразово була об'єктом уваги вітчизняних та іноземних лінгвістів. Останніми роками активізувалися дослідження національно-мовної та індивідуально-мовної картин світу (праці Г. П. Богуславської, І. В. Кононенка, Л. А. Лисиченко, Т. В. Радзівської), основну увагу вчені акцентують на антропоцентричному підході до вивчення індивідуального стилю (О. В. Забуранна), ідіостиль розглядають як елемент мовної картини світу нації, як функціонування мовних знаків національної культури (С. П. Бибик, С. Я. Ермоленко, В. В. Жайворонок).

Вивченню авторських особливостей текстотворення присвятили свої праці Н. І. Грицик, Т. В. Маклакова, Л. О. Пустовіт, О. М. Сидоренко, Н. Г. Сидяченко, Н. М. Сологуб, Л. О. Ставицька, Т. Н. Топольська та інші, проте їх увага зосереджувалася лише на художніх текстах письменників. Хоча в дисертаціях М. В. Кравченко, Г. П. Бикової проаналізована авторська індивідуальність, яка виявила себе у текстах різних стилів і жанрів. Однак і досі залишається недостатньо з'ясованим питання взаємозв'язку національного, загально-стильового та індивідуального у текстотворенні (зокрема, коли йдеться про вияв авторських рис писемного мовлення у текстах кількох стилів і жанрів одночасно).

Виділення не вирішених раніше частин загальної проблеми. У сучасній лінгвістиці проблема індивідуального стилю, як і мовного стилю загалом, повністю не досліджена. Основна причина полягає в тому, що вся увага дослідників (І. К. Білодіда, В. В. Виноградова, С. Я. Ермоленко, Л. О. Пустовіт, Н. М. Сологуб, Л. О. Ставицької та ін.) зосереджувалася переважно лише на аналізі особливостей вияву авторських рис у художньому тексті. З огляду на це, питання індивідуального стилю найбільше вивчено саме в літературознавстві.

Такий підхід до трактування індивідуально-авторських особливостей побудови мовленнєвого акту зумовлений, насамперед, специфікою художнього стилю. Саме художнє мовлення найповніше втілює творчі можливості мови, багатство її образних засобів, відображає зв'язок індивідуальної мовної картини світу із мовною картиною світу нації.

Проте, поняття індивідуального стилю – категорія не лише художнього мовлення, а інших функційних стилів, зокрема й наукового, оскільки кожному функціональному стилеві властива своя міра авторської свободи.

Очевидним є і той факт, що певні стилістичні елементи можуть нести різне функціональне навантаження в різних стилях. Наприклад, наукові тексти, для яких характерні точність, логічність, послідовність, однозначність викладу матеріалу, не позбавлені певної образності, експресивності. Але ці функції будуть зовсім іншими, ніж у художніх творах.

Мета статті. Головною метою цієї роботи є аналіз емотивної лексики художніх творів і наукових праць А. Ю. Кримського як вияву індивідуально-авторських особливостей текстотворення.

Виклад основного матеріалу. Мовна картина світу поетичних і наукових текстів А. Ю. Кримського вирізняється широким використанням емоційно забарвленої (емотивної) лексики, що є одним із засобів вираження емоцій, авторської оцінки, а також – формування думки читача, особливостей сприйняття ним тексту (в тому числі – і на підсвідомому рівні).

Найуживанішими в оригінальній поезії А. Ю. Кримського є слова з суфіксами емоційної оцінки, які найчастіше передають стан захоплення, ніжності ліричного героя (як зазначив І. В. Кононенко, українці в цілому тяжіють до позитивної експресії [4, с. 46]) і викликають відповідну реакцію у читача.

Найбільшу групу слів із відтінком інтимності складають демінутиви, утворені за допомогою зменшено-пестливих суфіксів *-оньк-*, *-еньк-*, на-

приклад: **нелегенький** [5, с. 42], **бліденька** [5, с. 46], **верблюдоньки** [5, с. 70], **блізенько** [5, с. 44].

Значна кількість пестливих слів у ліриці А. Ю. Кримського є невід'ємним елементом фольклорних текстів і національно-мовної картини світу українців, напр.: **миленький** [5, с. 41], **серденько** [5, с. 45], **зіронько** [5, с. 57], **тихенько** [5, с. 46], **ніченька** [5, с. 74], **дівчинонька** [5, с. 41], **спатоньки** [5, с. 41] тощо.

Чималу групу інтимізуючих одиниць утворюють лексеми із суфіксами **-к-**, **-очк-**, **-ечк-**, типові для мовлення українці, напр.: **в садочку** [5, с. 27], **квіточка** [5, с. 46], **сонечко** [5, с. 125], **соловейко** [5, с. 55], **річечка** [5, с. 133].

Рідше фіксуємо пестливі слова із суфіксами **-ець-** (**-иць-**), які іноді містять семантику зменшеності (напр.: **вітерець** [5, с. 31], **землицю** [5, с. 64], **церквиці** [5, с. 131], й **-ин-** зі значенням одиничності, напр.: **сльозина** [5, с. 24], **днина** [5, с. 35], **тернина** [5, с. 55] тощо.

У багатьох випадках емоційне наповнення інтимізуючих лексем забезпечується суфіксами здрібнілості **-к-**, **-ок-**, **-чик-**, що надає висловлюванню глибинної інтимності, як-от: **котенятко** [5, с. 31], **зайчентко** [5, с. 75], **крайчик неба** [5, с. 40] та ін.

Вводячи в контекст лексеми з афіксами **-уч-** (**-юч-**), **-ач-**, **-енн-**, А. Ю. Кримський підсилює, гіперболізує ознаку чи реалію, напр.: **камінюччя** [5, с. 32], **широченні шаровари** [5, с. 42], **п'янючих тубероз** [5, с. 46], **на скелі височенній** [5, с. 132].

Із допомогою суфікса **-к-** письменник надає словам і негативного відтінку, змальовуючи таким чином песимістичний настрій, напр.: **думи-зміюки** [5, с. 43], **з гілляки** [5; 59].

Експресивність поетичних творів А. Ю. Кримського складають переважно **старослов'янізми і слова, типові для конфесійного стилю** [2] – **дух**, **душа**, **рай**, **пекло**, **янгולי**, **Великдень**, **воскресення** тощо. Вони охоплюють назви на позначення:

1) дії як процесу, напр.: **воскресло серце** [5, с. 49], **рече пророк** [5, с. 58], **возносим славу** [5, с. 64];

2) ознаки реалії чи абстрактного поняття, напр.: **Ти – теплий**, **животворний промінь сонця** [5, с. 21]; **Для мене голос серця – все святе** [5, с. 22]; **свята любов** [5, с. 56];

3) осіб, реалій, абстрактних понять, як-от: **Боже!** **глянь з небес!** **Ти – творець чудес** [5, с. 62]; **я – цар неба** [5, с. 55]; **горіла божественна іскра** [5, с. 130], **забвення десниці** [5, с. 64] тощо.

Використовуючи конфесійну лексику, письменник нерідко надає поетичним текстам особливого піднесення, урочистості, відтворює стан благоговіння ліричного героя перед вищими силами, напр.: **Господи боже!** **О воскресителю мій!** [5, с. 54]; **О, боже всесвятий!** [5, с. 115]; **Пресвятая діва** [5, с. 134]; **віщий дух** [5, с. 117]; **возносим славу** [5, с. 64] та ін.

Проте іноді емоційно піднесені слова певною мірою втрачають свій первинний експресивний відтінок: автор вживає їх у дещо іронічному тоні, що випливає з цілого контексту, напр.: **А зтошь ізрік:** **«Дивіть на психопата...»** [5, с. 21]; **Я не раю просю:** **рай – святая тюрма** [5, с. 114].

Знижена, негативно забарвлена лексика в авторській поезії А. Ю. Кримського, характеризуючи внутрішній стан ліричного героя, передає роздратованість, зневіру в собі і довкіллі, напр.: **мною крутить сліпе кохання** [5, с. 34]; **народ, як лава, пре** [5, с. 61]; **шмаття – дертеє, смердюче** [5, с. 117] тощо. Хоча іноді слова з негативною семантикою набувають і частково нейтрального відтінку, як-от: **шкандибають два мули** [5, с. 32], **носились хмари** [5, с. 46], **мужик безталанний** [5, с. 63].

Емоційно забарвлені слова з відтінком ніжності, голубливості, інтимності і згрубілості, які характерні для українського народного словника, використав А. Кримський і в поетичних перекладах.

Серед розмаїття мовних одиниць, якими послуговується перекладач для досягнення бажаного рівня спілкування читача і поета, вирізняємо:

1) лексеми на означення реалій природи: **вітонька** [5, с. 104], **травичка** [5, с. 244], **сонечко** [5, с. 285], **фіалочка** [5, с. 285], **землиця** [5, с. 287], **хмарка** [5; 292], **соловейко** [5, с. 76], **нічка** [5, с. 83];

2) лексеми на позначення назв осіб і людських стосунків: **бороданчик** [5, с. 106], **громадка** [5, с. 290], **на личку (на личеньку)** [5, с. 78];

3) лексеми на позначення частин тіла: **серце** [5, с. 106], **ручка** [5, с. 289], **губки** [5, с. 336];

4) лексеми на позначення реалій побуту: **світличка** [5, с. 286], **куточок** [5, с. 291], **хатинонька** [5, с. 311];

5) лексеми на позначення понять міри і часу: **хвилинюнька** [5, с. 284], **жменька** [5, с. 287].

Відтінку пестливості, ніжності надають суфікси здрібнілості й прикметниковим та прислівниковим формам, напр.: **низенько** [5, с. 289], **дрібненько** [5, с. 292], **раненько** [5, с. 300], **зелененький** [5, с. 104], **тяженько** [5, с. 111] тощо.

Окрему групу в лексичному словнику поета-перекладача складають прислівникові форми, утворені шляхом приєднання суфікса **-ісіньк-**: **цілісінський** [5, с. 77], **щирісінько** [5, с. 82], **гарненько** [5, с. 85], **любісінько** [5, с. 243] та ін.

Цікаво, що в поетичних творах Г. Гейне також фіксуємо лексеми з відтінком інтимності (напр.: **Kindchen** [11, с. 199] (**дитинко**), **Köpfchen** [11, с. 233] (**голівку**), *in... Herzchen klein* [11, с. 218]) (*в... сердечку малому*)), що свідчить про подібність внутрішньо-емоційного сприйняття світу багатьма етносами.

Використання в поетичних перекладах емоційно забарвлених лексем не тільки надають окремому художньому образу або тексту загалом особливої відвертості, ніжності, щирості, а ще й свідчить про створення індивідуальної мовної картини світу поета-перекладача.

Чи не найбільшою глибинною експресією завдяки емоційно насиченим одиницям А. Ю. Кримський досягає в прозі. Семантика таких лексем містить то позитивну, то негативну оцінку, висловлюючи авторське ставлення до персонажа, напр.: **голосно плакала, хлипала, ридала** [6, с. 294], **почулися глухі ридання** [6, с. 302], **заревла** [6, с. 38], **заскиглила** [6, с. 28] тощо.

Найбільш яскраво характеристика персонажів у прозових текстах А. Ю. Кримського виявляється в оцінці героями один одного. В окремих випадках контекстне наповнення лексеми, висловлювання злегка гумористичне, поблажливе (наприклад: **Ех ти, хімічеська лабораторія** [5, с. 486] (Захар до Євдокії), **тая чортиця** [5, с. 460] (Марія про Мотрю), **мій муженько** [5, с. 447] (про Трофима), **мій голуб** [5, с. 442] (про Трофима – іронічно). Але найчастіше герої твору пізнаються читачем крізь різко негативну, грубу, зневажливу характеристику (напр.: **Невдячна звірюка!** **Невдячна гадука!** [5, с. 381]).

Емотивно забарвлена лексика у прозі А. Ю. Кримського поділяється на такі групи:

1) слова з позитивним експресивним наповненням, утворені за допомогою суфіксів пестливості і здрібнілості, які надають оповіді особливої ніжності, ліричності, теплоти, я-от: **тихесенько** [5; 371], **ручечками** [5, с. 375], **трішечки** [5; 426], **ріднесенькі** [5, с. 537], **крапелька** [6, с. 188] та ін. Іноді жививання

пестливіх лексем спрямоване на те, щоб викликати у читача співчуття, напр.: *слабенькими пальцями* [5, с. 375], *біднятко* [5; 502] тощо;

2) слова із суфіксами пестливості, які передають негативну (щоправда, в пом'якшеному тоні) семантику, напр.: *скупенька* [5, с. 480], *солоденько озався* [5, с. 484], *уципливу правдоньку* [5, с. 370], *поганенький заїзд* [6, с. 47], *дешевенькі газети* [6, с. 54], *черственькі душею* [6, с. 235] тощо;

3) лексеми, емоційно-оцінне наповнення яких досягається за допомогою згрубіло-збільшувальних суфіксів, як-от: *зміюка* [5, с. 451], *дівчинисько* [5, с. 367], *хлопчисько* [5, с. 419], *попище* [5, с. 514], *нервища* [6, с. 12] та ін.;

4) слова, яким суфікси згрубілості надають позитивного забарвлення, підсилюють семантичну ознаку, напр.: *чолов'ягою* [6, с. 248], з *добрячою помішкою* [6, с. 263], *веселий хлоп'яга* [5, с. 410].

Таким чином, у художніх текстах А. Ю. Кримського емоційний потенціал українців виявляється в активному використанні лексики зі значенням зменшеності, пестливості, голубливості, що засвідчує тяжіння нації до спокою, ніжності, мрійництва. Емоційно піднесена й негативно забарвлена лексика відображає реакцію автора на довкілля, яка, з одного боку, може бути закладеною в об'єкті сприйняття, а з іншого, – бути зумовленою емоційним станом письменника у момент мовлення: душевними злетами і падіннями, пов'язаними з переживаннями, надією і зневірою людини в житті (на це вплинули не лише особистісні фактори, але й історичні: час, коли жив і творив письменник – один із найбільш важких для України).

Наукову спадщину А. Ю. Кримського становлять дослідження східних мов, творчості письменників, зародження і розвитку української мови та її місця серед інших слов'янських мов тощо. Все це склало основу індивідуального стилю вченого і знайшло вираження в наукових працях різних жанрів: мовознавчих і літературно-критичних статтях, рецензіях, дослідженнях [6], [7]. Зберігаючи в собі стереотипні ознаки наукових текстів (структура, визначені лексичні та синтаксичні одиниці), вони містять і ряд специфічних. Таке явище обумовлено відсутністю в першій чверті ХХ століття усталених мовних норм в науковому стилі та орієнтацією А. Кримського на народну мову.

Значна кількість емотивних лексем у наукових текстах А. Ю. Кримського утворена за допомогою

суфіксів, які містять відтінок пестливості – *-еньк-, -ечк-, -ачк-, -к-*, наприклад: *цікавеньку* [7, с. 379], *дрібничку* [7, с. 391], *книжечка* [7; 372], *пучечок* [7, с. 307].

Ці суфікси можуть містити відтінок інтенсивності дії у часі (наприклад, *частенько* [7, с. 148] або семантику часу відповідно до моменту мовлення (наприклад, *довгенько* [7, с. 16], *недавнечко* [7, с. 200], *теперечки* [7, с. 370]), а також вказувати на міру наповненості того чи іншого явища, дії, як-от: *чималенько* [7, с. 18], *обережненько* [7, с. 332], *величенькому* [7, с. 355]. Рідше зазначені суфікси вжиті для передачі негативної семантики, про що ми дізнаємося з контексту, наприклад: «*І до цього часу, в душі лобі для Сахарова «старини-старини», що за нею він так гіренько зітхав, додав він ще й інші звістки..., яких перевірити не міг*» [7, с. 313].

Окрему групу в наукових працях А. Кримського складають прикметникові, прислівникові лексеми з суфіксом *-ісіньк-*, який, залежно від контексту, надає словам то позитивного, то негативного забарвлення, наприклад; *заразісінько* [7, с. 162], *протісінька* [7, с. 163], *нічогісінько* [6, с. 480], *ніякісінького* [6, с. 463] тощо.

Використання А. Ю. Кримським емотивної лексики в наукових текстах є відображенням його прагнення зробити мову науки якомога зрозумілішою пересічному читачу. Проте спроби вчених початку ХХ ст. прищепити мові науки суфіксовані форми закінчилися невдачею [10; 202] й такі лексеми є нетиповими для сучасного наукового викладу інформації.

Висновки і пропозиції. Таким чином, використовуючи емотивну лексику в художніх творах, А. Ю. Кримський намагається викликати в читача певні почуття до ліричного героя, його внутрішнього світу, довкілля або природи. У наукових текстах така лексика допомагає урізноманітнити текст, оживляє і робить його більш цікавим і доступним для читачів. В обох випадках ми можемо говорити про використання письменником і вченим традиційних в українській мові епітетів і форм, поєднаних з іншими лексемами свідчить про власне авторське індивідуальне стилі.

У вивченні індивідуального стилю певного автора варто використовувати комплексний підхід до аналізу його мовотворчості в текстах різних функційних стилів, що дасть нам змогу скласти цілісне уявлення про мовну картину світу індивіда.

Список літератури:

1. Виноградов В. В. *Стилистика. Теория поэтической речи. Поэтика* / В. В. Виноградов. – М.: Изд-во АН СССР, 1963. – 254 с.
2. Долгаков А. Г. *Стиль и свобода: типология философского дискурса* / А. Г. Долгаков // Ритм и стиль (Ритмические универсалии художественного текста): сб. ст. филол. каф. – Балашов, 2000. – Вып. 2. – С. 5–13.
3. Иванова Л. П. *Роль фактора культуры в формировании развития системы функциональных стилей* / Л. П. Иванова // Язык и культура: Третья междунар. конф.: тез. докл. – К.: Collegium, 1994. – С. 101–102.
4. Кононенко І. В. *Національно-мовна картина світу: зіставний аспект (на матеріалі української та російської мов)* / І. В. Кононенко // Мовознавство. – 1996. – № 6. – С. 39–45.
5. Кримський А. К. *Твори. В 5 т. Т. 1* / А. К. Кримський. – К.: Наук. думка, 1972. – 632 с.
6. Кримський А. К. *Твори. В 5 т. Т. 2* / А. К. Кримський. – К.: Наук. думка, 1972. – 718 с.
7. Кримський А. К. *Твори. В 5 т. Т. 3* / А. К. Кримський. – К.: Наук. думка, 1973. – 512 с.
8. *Мова і час: Розвиток функціональних стилів сучасної української літературної мови.* – К.: Наук. думка, 1977. – 239 с.
9. Мурат В. П. *Об основных проблемах стилистики* / В. П. Мурат. – М.: Изд-во Моск. ун-та, 1957. – 44 с.
10. Мягкова Е. Ю. *Эмоциональная нагрузка слова: опыт психолингвистического исследования* / Е. Ю. Мягкова. – Воронеж: Изд-во Воронеж. ун-та, 1990. – 110 с.
11. Heine H. *Gesammelte Werke: B. I. – Gedichtel. – Aufbau-Verlag Berlin, 1956. – 640 s.*

Стэльмах Б.В.

Восточноевропейский национальный университет имени Леси Украинки

ЭМОТИВНАЯ ЛЕКСИКА В ХУДОЖЕСТВЕННЫХ И НАУЧНЫХ ТЕКСТАХ КАК ПРИЗНАК ИНДИВИДУАЛЬНО-АВТОРСКОГО СТИЛЯ АГАФАНГЕЛА КРЫМСКОГО

Аннотация

В статье речь идет об использовании А. Ю. Крымским эмоционально окрашенной лексики в художественных и научных текстах, что является характерным признаком его индивидуального стиля. В частности, внимание сосредоточено на лексемах, образованных с помощью демутитивов с оттенком уменьшительности, ласки, нежности и грубости, что является отражением языковой картины мира украинцев в индивидуальном языковом творчестве писателя и ученого. Отдельную группу составляют старославянизмы и слова, типичные для конфессионального стиля, которые предоставляют контекстам эмоциональной приподнятости или ироничности. Статья является попыткой показать, что индивидуальный стиль – это не только сфера литературоведческих исследований. Доминантные признаки национально-языковой и индивидуально-авторской картин мира оказываются в текстах различных функциональных стилей.

Ключевые слова: функциональный стиль, индивидуальный стиль, текст, языковая картина мира, эмотивная лексика.

Stelmakh B.V.

Lesya Ukrainka Eastern European National University

EMOTIVE LEXICON IN THE ARTISTIC AND SCIENTIFIC TEXTS AS A SIGN OF INDIVIDUAL AUTHOR'S STYLE OF AGATANGEL KRYMSKYI

Summary

The article focuses on the use of emotive vocabulary in artistic and scientific texts by A. Krymskyi, which is a characteristic of his individual style. In particular, attention is focused on the lexemes formed by using diminutives with the shade of diminutiveness, tenderness and rudeness, reflecting the linguistic picture of the Ukrainians' world in an individual linguistic creativity of the writer and scientist. A separate group consists of old Slavonic words and words typical for confessional style that provide the context with emotional uplift or irony. The article is an attempt to show that the individual style is not only the sphere of literary studies. Dominant features of the national, lingual and the individual author's pictures of the world turn out to be in the texts of various functional styles.

Keywords: functional style, personal style, text, language picture of the world, emotive lexicon.

UDC 811.111'36

THE PECULIARITIES OF COMMUNICATIVE ACT OF THREAT IN THE WORK «THE FINANCIER» BY THEODOR DREISER

Shevchenko M.Yu., Sakhnovska H.Yu.

Donbass State Pedagogical University

The methods of grammatical and lexical representation of the speech act of threat in the English language are analysed on the material of «The Financier» by Dreiser. The attempts of the linguistic analysis of the speech act of threat are identified from various theoretical positions. Lexical means of expression of threat in English are focused on providing emotional impact through the use of different kinds of lexical amplifications, connotations and associations of neutral vocabulary, verbs with destructive semantics in texts. Grammatical means of expressing threat are characterized by the variety of syntactic processing. Basically the communicative act of threat is expressed in complex conditional sentences.

Keywords: speech act of threat, pragmatic linguistic approach, communicative discourse, semantic category, destructive semantics.

The problem. The process of communication is considered to be the interaction that is carried out by individual communicative actions (acts) committed by the participants of communication under certain circumstances and on a certain occasion. The acts of communication occur in the conditions of appropriate communicative and pragmatic space, context that the speaker creates within the communicative act. Speech act that denotes threat to recipient is illocutive act that places an intermediate position

between order and promise with the combination of negative emotions. One of perspective points in the research of the act of threat as a communicative unit lies in its consideration according to the theory of speech acts. This theory is considered to be the core of pragmatic science. The theory of speech activity is thought to be the name of one of particular theories that spreads abroad. The scientists focus on a detailed description of the internal structure of understanding of speech act as an elementary element of verbal